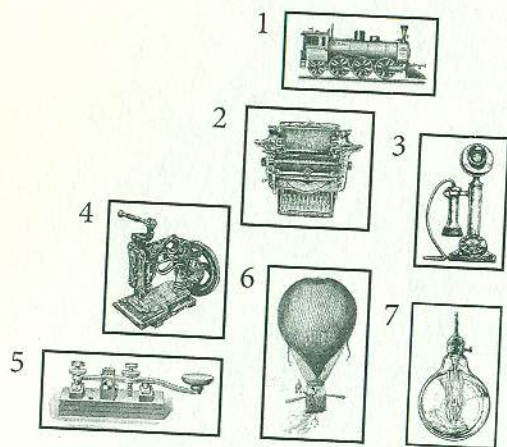

ПІДРОБКА

Хоча ці зображення й схожі на ілюстрації Томаса Бевіка, насправді такими вони не є.

Окрім одного. Якого саме?

Я дивився на розкладені карти й не міг знайти жодного зв'язку між їхнім вмістом. Як завжди, Голмс заговорив так, ніби прочитав мої думки.

– Можливо, зв'язку й справді немає, Вотсоне. Це може бути для нашого “друга”-математика своєрідним особистим нагадуванням – зашифрованим переліком інформації щодо його справ. Плани на майбутні злочини? Чи записи про минулі? Поки що я цього не знаю.

Голмс зібрав усі карти в акуратний стосик і поклав поряд із новою друкарською машинкою, що її отримав у подарунок за свій вклад у розслідування справи з отруєнням Меривезера. Машинка досі була в чохлі.

– Що я знаю напевне – це те, що Моріарті вважав мене перешкодою. Тому не можу виключати, що ці карти створені для відвертання моєї уваги від якогось плану. Наче докучливе для вуха дзеленчання телефону. Через це я не зосереджуватимуся на їх розгадуванні. Просто носитиму їх із собою – і коли серед буденних справ щось підштовхне мене до розв'язання, тоді цим і перейматимусь.

– Я вже бачу, як ми мчимо гуркотливим потягом, боремося з якимось небезпечним душителем, а ви раптом його відпускаєте, витягуєте гральну карту й вигукнете: “Відповідь, звісно, 43!” – саме в той момент, коли він хапає мене за шию!

Голмс підбадьорливо всміхнувся до мене:

– Я завжди надаватиму пріоритет подіям, у яких під загрозою перебуває чиєсь життя або здоров'я. Гадаю, ви можете довіритися мені – я здатен діяти на кількох фронтах одночасно.

Перебравши карти в колоді, він витягнув одну й показав мені. На ній було зображення з кількох окремих картинок. Напис стверджував, що їх намалював Томас Бевік, але насправді вони були підробками. За винятком однієї.

– Ось цю я вже розгадав попри бісів гуркіт швейної машинки місіс Гадсон унизу. Що ви про це думаєте, Вотсоне?

– Гаразд. Я не вважаю, що Бевік вдавався до нанесення своїх зображень на гральні карти...

– Ну ж бо, друже! Невже мені пояснювати вам азбукою Морзе? Томас Бевік прославився ще в 1797 році завдяки своїй книжці “Історія та опис птахів суходолу”. Десь у мене навіть є її примірник. Вона добре написана, хоча й дещо застаріла. Він помер у 1828 році – задовго до того, як було винайдено більшість тих дивовижних пристроїв, що ними нині сповнений наш світ.

Я ще раз уважно подивився на карту.

– Чи не занадто це примітивно, як на Бевіка? – виник у мене сумнів.

– Аж ніяк! Як ви знаєте, я написав кілька монографій про підробки в різьбленні по дереву. Ці зображення – найвищої якості, що їх я коли-небудь бачив.

– Отже, справа, мабуть, у тому, що саме зображено? – припустив я, вдивляючись у деталі на карті й чекаючи, коли в моїй голові засвітиться лампочка.

– Лише одне зображення, Вотсоне. Особливий пристрій, який робить те, що жодна інша річ зробити не може... Принаймні поки що.

Підказки

Томас Бевік був ілюстратором кінця XVIII століття.

Усі зображені предмети, крім одного, були винайдені в XIX столітті.

ЗАЛІЗНИЧНИЙ ЧАС

1891 рік. Час на цих вокзальних годинниках виставлено правильно. Котра година на лондонському вокзалі Чарінг-Крос?

Північний вокзал
Париж (Франція)

Вокзал Міддлтон
Веллінгтон (Нова Зеландія)

Потсдамський вокзал
Берлін (Німеччина)

Вокзал Чарінг-Крос
Лондон (Англія)

Голмс люб'язно запросив мене на вечерю зі своїм другом і далеким родичем мес'є Лерміттом, французьким джентльменом, який приїхав до Лондона вивчити можливість відкриття тут свого закладу. Вечеряли ми в Сохо, в ресторані "Кеттнерс", де завжди була чудова їжа й приємна атмосфера.

Однак Голмс прагнув не їжі, а товариства свого друга.

– Запізнюється на 15 хвилин? – зронив Голмс. – Це незвично.

– Він раніше не запізнювався? – запитав я.

– Ні, він зазвичай приходить рівно на п'ять хвилин раніше. Мій друг – майстер не лише з їжі, але й зі швидкості... Насправді він звик готувати, рухаючись на великій швидкості. Можна назвати це фастфудом.

Я уявив шеф-кухаря, який готує омлет на коні.

Тієї ж миті щось спало Голмсові на думку, і він витягнув уже знайому мені гральну колоду.

– Ще одна розгадка, Голмсе? – запитав я.

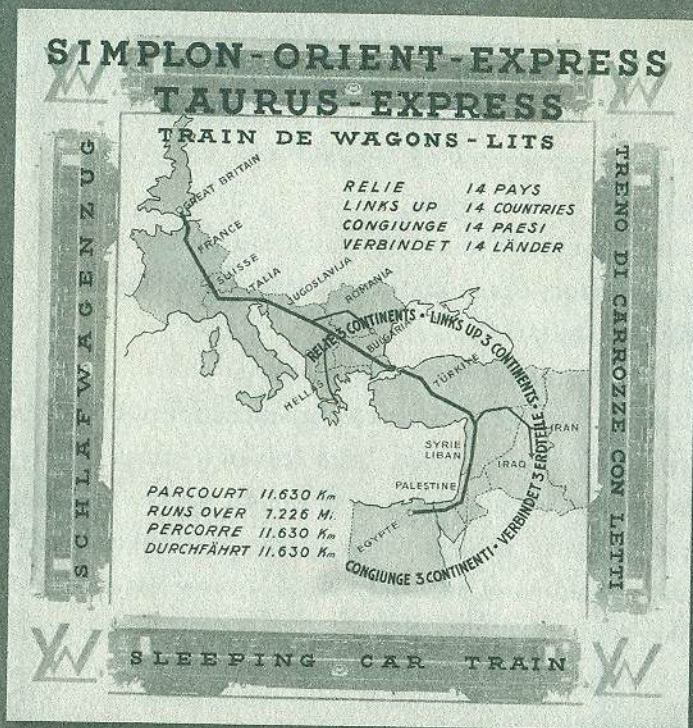
– Ще одна, Вотсоне. Ось ця головоломка обігрує різницю в часі між нами та іншими країнами. Наш середній час за Гринвічем позначився на хронології подій, і, хоча нашим друзям за кордоном це може не подобатися, вони змушені прийняти цю фіксовану точку.

– Навіть якщо вони визнають час за Гринвічем абсолютно точним, то все ж самостійно вирішують, скільки додавати до нього чи віднімати, – зауважив я.

Голмс кивнув:

– Це правда. Однак, погодьтеся, час у Парижі не на десять годин випереджає наш, хоч як сильно наші уряди не люблять один одного. Те, що наш простий селянин може працювати в полі о другій годині ночі лише для того, щоб зневажити Королівську обсерваторію, – це занадто навіть для мес'є Саді Карно.

Я нахилився вперед, щоб глянути на відповідну карту, але саме в цей момент прибув мес'є Лермітт.

– Джентльмени, je suis vraiment désolé! – вигукнув він, сідаючи на стілець. – Щиро перепрошую за затримку. Це моя провина. Якби я не накинув візникові плату, щоб він прискорив карету, то ми не зламали б колесо на Пелл-Мелл.

– Не варто турбуватися через запізнення, – сказав я.

– На той момент я не запізнився, – заперечив він, схиливши голову. – Я просто хотів побачити, як швидко може їхати цей транспортний засіб.

Голмс заспокійливо поплескав Лермітта по плечу.

Я згадав слова Голмса, що Лермітт готує на великій швидкості, і запитав гостя про це. Француз гордо випростався:

– Я головний кухар у “Східному експресі”! Більше ніхто не може приготувати таку смачну їжу на швидкості сто двадцять п’ять кілометрів за годину!

Аж тепер я зрозумів, чому друг Голмса завжди приходиться на п’ять хвилин раніше! Годинники в приміщеннях паризьких залізничних вокзалів навмисно переведені на п’ять хвилин вперед порівняно з реальним часом, аби французи не спізнивалися на поїзд!

– Це приголомшливо! А тепер ви хочете відкрити ресторан тут?

– Оуі², це mon plaisir³. Я більше не хочу готувати, рухаючись на великій швидкості. Моє серце тепер не те, що колись, і це вже буде вбивство у “Східному експресі”, mon brave⁴.

Підказки

У французів особливе сприйняття часу (середнього часу за Гринвічем). Франція навмисно переводить годинники в приміщеннях вокзалів на п’ять хвилин вперед, щоб люди не запізнивалися на поїзди.

¹ Мені дуже шкода (фр.).

² Так (фр.).

³ Мені в радість (фр.).

⁴ Друже (фр., сталий вислів).